

“De Overwinning”

Het is ergens in het begin van de zestiger jaren van de vorige eeuw.

Ik ben actief als, middelmatig, amateur wielrenner. Soms is er een klein succes.

Met enkele clubgenoten zijn we deelnemer aan de avond vierdaagse van Amersfoort. Dankzij mijn, geringe, resultaten heb ik een sponsor, de plaatselijke kolen handelaar.

Gastvrij wordt ik er ontvangen en maak kennis met de andere leden, drie man, van het team.

Het parcours is mij op het lijf geschreven, middelmatig zwaar met een kleine helling in een van de straten.

De eerste avond worden er door het “kolen team” enige premie`s in de wacht gesleept. Blij ben ik dat ik niet de minste ben en de kolenboer “groos” met mij is!

De twee volgende avonden zijn een kopie van de eerste, mijn ongeduld niet bedwingen en vaak demarreren.

De laatste avond voel ik mij super wat mede te danken is aan de pluim die ik regelmatig krijg van de teambaas, de kolenboer.

In een spannende finale ontworstel ik mij, op het hellinkje, voor de zoveelste keer aan de controle van het peloton en fiets solo voor de groep uit.

Zijn het de zenuwen, is het een blinde vlek, het is geen gebrek aan ervaring ik fiets immers al enige jaren mee.

Beging de man van het ronde bord een fout? Als ik passeer zie ik het rondebord op 1 staan, ga ik de laatste ronde in?

Ik hoor geen laatste rondebelle!

Ik sprint voor mijn leven en “denk” te hebben gewonnen! Als ik met mijn hand omhoog kom luid de man van het rondebord, wat nog steeds op 1 staat, de bel voor de laatste ronde.

Natuurlijk wordt ik ingelopen.

Ik beging een grenzeloze fout die gelukkig meerdere keren voorkomt.

Ja, ik ging door de grond!

De kolenhandelaar was nog een soort trots, wat een reclame!

De “beloning” een schitterende foto in een bocht van het parcours, met een van de toppers van het peloton in de plaatselijke krant.

